

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3939/2022
23.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Веселин Дамјановић, адвокат из ..., против туженог Акционарског друштва за изнајмљивање некретнина „Медифарм“, са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Снежана Митровић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 970/21 од 12.11.2021. године, у седници већа одржаној 23.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 970/21 од 12.11.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 970/21 од 12.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 970/21 од 12.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П 1659/18 од 23.09.2020. године, у ставу првом изреке, којим је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиљи на име накнаде штете исплати износ од 18.405,71 евра, на име главног дуга, са законском затезном каматом од 01.03.2018. године до исплате, као и износ од 3.567,56 евра, на име камате, са законском затезном каматом од 01.03.2018. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 105.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са

предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011... 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП, одбијен је као неоснован тужбени захтев за накнаду материјалне штете, коју тужила тврди да је претрпела услед немогућности да користи пословни простор који јој је припао по основу Уговора и Анекса уговора о заједничкој изградњи, закљученог са „YU BRIV“ д.о.о. Котор, за време док је тај пословни простор био под спором између њеног уговарача „YU BRIV“ д.о.о. Котор и овде туженог. Ово након оцене основаности истакнутих приговора недостатка активне легитимације на страни тужиле и пасивне легитимације на страни туженог, јер тужила није била ни у каквом облигационо-правном, уговорном или пословном односу са туженим из кога би произлазило потраживање тужиле према туженом, односно обавезе туженог према тужили, па није доказана узрочно-последична веза између радње или пропуштања радње туженог и штете коју тужила тврди да је претрпела.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужила уз ревизију није доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, какав је у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 03.04.2018. године, у којој је побијана вредност предмета спора износ од 18.405,71 евра. Првостепена пресуда донета је 23.09.2020. године. Другостепена пресуда је донета 12.11.2021. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем

курсу НБС на дан преиначења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**